

νέττα ἐπίεσεν ἀφανὲς ἐλατήριο—μικρά τις χρυσὴ θύρα ἠνεύχθη, καὶ ἀπεκάλυψε μεγάλην βόστρυχον, ἥτις πῦξανέ ποτε ἐστῆς ὥραιας κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς τῆς Μαρίας Θηρεσίας.

«Ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰδῇτε τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως;» ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντουανέττα.

«ὦ, παρὰ πολὺ!» ἀπήντησαν ὁμοφώνως ὁ Δὲ Κλαιράν καὶ ἡ κόμισσα.

Ἡ Ἀντουανέττα ἐξῆλθεν ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐπανῆλθε φέρουσα μικρὰν ἐλαιογραφίαν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας ἡ κόμισσα καὶ ὁ Δὲ Κλαιράν ἀντήλθον βλέμματα συνεννόησεως.

«Ἡ εἰκὼν αὕτη,» εἶπεν ἡ Ἀντουανέττα, «ἐπίσης ἐδωρήθη εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν ὑπὸ τῆς βασιλίσσης. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ πολὺ λάκκισ μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ καλλίτερον δι' ὅλους ἤθελεν εἶσθαι ἐάν ἀπεθνήσκωμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἱερῶματος. Δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ—νὰ ὑποφέρῃ μετὰ ὑπομονῆς—ἀπώλειαν τὴν περιουσίας, καὶ τῆς υἱείας ἀκόμη· ἀλλὰ ν' ἀπολέσωμεν βαθμὸν, θέσιν, σημασίαν—ὦ! εἶναι ἀφόρητον!»

«Ναί, δεσποσύνη· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τρέφητε τοσοῦτον μεταλαγχολικὰς σκέψεις. Ἡ παροῦσα δυναστεία ταχέως θὰ πέσῃ, καὶ τότε θέλετε ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ Γαλλίαν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ. Νομίζετε ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὡς αὔριον χωρὶς ν' ἀνησυχήσωμεν τὸν ἀδελφόν;»

«ὦ βεβαίως. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ εἶναι περιττὸν νὰ τὸ εἶπω· διὰ δὲ τὸν ἀδελφόν μου, βεβαιώθητε ὅτι ἡ χαρὰ τοῦ ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ γνωριμίᾳ θέλει ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἐμήν.»

«Εἰσθε λίαν καλῇ. Χαίρετε!» εἶπεν ἡ κόμισσα.

«Ἀντιχαίρετε!» ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντουανέττα, λαμβάνουσα μετὰ θερμότητος τὴν χεῖρα, ἣν τῇ ἐξέτεινεν ἡ κόμισσα, καὶ ἐπιχαρίτως ἀντιχαίρετῶσα τὸν Δὲ Κλαιράν.

(ἰκολουθεῖ)